

E Bindstouw.

Fortællinger og Digte i jydsk Mundart
af St. St. Blicher.
(Sluttet.)

Den aahn Muen, fa vi tam aftej, faa tam hun ud te ma i Staallen, hvor A stod aa stregled. „A s m u s!“ søh hun, „no draver Do hen, aa saa fo vi wal ett hwerant aa sie mier.“ — „De tu byh sø!“ sejr A. — „Rej!“ søh hun, „Do ta mst bi Lvw, eller Do ta fo De en Kjerrest deruh.“ — „Weed Do hwa,“ sejer A, „enten A no løwer eller A dør, saa foer A ingen Kjerrest, hwis som mensii Du vil ett vørh ed, helle!“ — „Gud bejr ed,“ sejer hun, „A for alle Lov te ed a mi Muer, aa knap not a mi Faer, faa bi haa sit Enaahn ud te ma.“ — „Helle!“ sejer A, „ær ed bi Alvor, Do de drav ind te ma, saa bi et Stød ette ma aa si, om A komme tebaahg. A fo raam mi Alviken, aa mi Jaes Goer, faa sta vi ghw wos, nae Do vil ramm hør fra, aa fælles ma te mit Hjemmen.“ — Saa tov hun ma om Halsen aa hst ma, aa gaed en Koen, aa smuttet ud igen. — Mesfingjens so ette hin, aa A lo Saal aa Bjesel o ham, aa rej mi Vej ma bi Anner. — De war en selle Tie faa wos: somi fet vi Nøj aa ehd, aa somi tet; men A djell aallhwil mi Bree — nær A haad — ma Jens; aa lissefaar vi tam te Kotier, faa færed A stf faa ham ma Hakkels aa ma Hawr, aa ma hwa A ejfen tu hjerre te ham, somi Row aa somi Bog aa somi Hwehd, som te tu tres se. — Vi drav laant aftej, A veed aalle hve vi war; men Arie, de faamam A ett te. Laant om lænng fet vi Madder aa drav hjemad. — Helle had ett wo mst aah mi Tanker aal den hiele Marz. Da A no tam saa nær, A tu si hinne Bøj, faa rier A hen te wo Ritmajster, aa faa laared ham, hudden de wa gawn ma dørh sidst, aa hwa vi had ifinn, aa ba ham saa om faaawl aa ta Pigen møj. „Mesfingjens!“ søh A, „ta gaat bærh wos behgi Tow, aa A veed han gør ed ma en que Willi.“ — Ritmajsteren smil, aa søh: „Du er en Helvedes Karl! men hwoordan vil Du komme godt fra det Pigeinverie? Di kommer nok straks fag efter og taer hende fra Dig, og Du faaer en Ulfke — jeg kan ikke redde Dig.“ — „De haer ingen Røe,“ sejer A, „hun sta ha mihn Staaalkkær epo, faa ta der Ingen tin hin, aa A seje te mi Kammetaater, aa hwoem da spør: te de war en fghh Dragen oaw bi spst, da wa blawn leggen bærh i Bøjen.“ — „Lad gaal! din Gavth!“ seje han, „jeg skal selv tale med Chesen og faae ogsaa hane Minde; men jeg skal nof tie fiske med dit Pus og bilde ham ind, at Mesfingjens af Medidenhed selv hadde forlangt at faae den fghh Dragen paa Ryggen.“ — De git no aasfe aalfammen, som te stull. Bi rej ind ad Bøjen, aa da stued bi Stuer aa bi Smoe uddenfaa Puat aa Dahr faar aa de wos waalkommen. A stotted ette Helle — jow! hun wa da relle nok, aa da hun fit Pwv po ma, aa A lo mi Vallast hels hin, da glinfed hun øst hiele hinner Anstigt, som om hun stul ha wor ud aa fæst Pigger, som bi seje faar et Mundsprog.

A lued som Ingenting; aa A søh Godaw baadde te di Gammel aa te di Llung; men A gjor ingen faastjel. Da bi had faat wo Rætter (de war ett Ant end Boghvedgrød, aa bi wa fatte, aa da wa ett Ant end no sølle blaasuur Mjelt aa depp dem i), saa git A ud aa fuer aa — ett Stof Bree ha A lested ud aaw Stoffen berinn unne Ethwiden. — Jen s rimmed, da han foe ma, aa lsted de ha Bree. „No sta Do ha behier forubden di Ransoen“, søh A te ham, „ta Do saa fo te aa bærh Jen te forubden ma.“ — „Hophohohohoh!“ søh han. — „De haer A,“ søh A, „Do skal ett kom te aa faatrhnd et.“ — Mædesamm tam Helle. Hun wa baadde glae aa faarren; saa smil hun, aa faa græed hun, aa somti beggi Diel po jengaaung. No te de stu te aa waer Alvor ma hinne Kamming, no hlew hun en bettekon hwaaw i ed. „Di er aallhwil mi faatæler, aa de a mi fghhdegoer A sta aalle sie i min Daww mier. A skal ud imell Fremmed, aa ha itun gen jennefte Ven. A s m u s, A s m u s! vel Do wa que ve ma?“ — „Do ta sie“, søh A, „hudden A er imod Jen s, aallhwil han a ton et Umælend: A dieler mi fihst Mundfuld Bree ma ham — hudden stull A nonntier blyw frem ve De?“ — „Men hudden skal A fleg herfrae?“ søh hun saa. — „De haer A beint“, søh A; „de skal ingen faahr ha.“ Saa hsted A hin mi Staaalkkær: Lvh, aa Kattel, aa de Hiele, et Pa Gueser aa et Pa Stow, aa ba hin go ind i Herberret aa draw aa hinner ein Kær, aa i mihn. Dem, hun wa trokken aa stul hun saa hyl i Ssen, da wa da tar te Goeren, faa de bi tu trow, te hun had drowmed se sjel. Saa kint A hin aasfe en dvgli Knevelsbaart øwer hinne Rund. Den haad A gjort aaw di udber Enner aaw Jen f e s Mant. De grint hun ad. „Go no“, søh A, „hen a Bejen naer epo, te Do komme te den Bøj, da legger her en Wilsvej hærte. Saa ta Do go ind i Krowret, aa blyw te vi kommer, aa de sta ett ve lænng. Men Do sta de De te, som Do wa mst øwewunnen.“ — No da: hun gjohr, som A haad unnevisst hin. Et Pa Staahn etter, sjen i Dawffare, faa pilred Stadronen aa. Da vi tam te de ha Krowr, aa gjo holt, han hun relle not flagled ud, aa ba „om ett Jen a wos will ta hin op.“ „Hwa staae Do?“ søh A. „A a rien st!“ søh hun, „A kan ett que langer.“ — A see te Ritmajsteren, aa fpuhr om Tellaadels. — „Jabel“, søh han; „men hwoer Satan vil Du saa ha — den Du veed not?“ — „De haer ingen Røe“, søh A, „A wower Mesfingjens.“ — „Naa naa!“ søh han, „det faar Jen s og Du ens om.“ — „Bi a jens aallereh“, suert A; aa faa wa den Snaht faabi.

Mi Kammetaater i Plotongen see po den ha bette Dragen ma de megtige Skjæg, aa grint let a ham; men effen spraafted di ett te ham, faa di trowed, te han wa fgh. No, de er ett waer, aa gjo wdt aa brett a de hærh Bærterie. Bi tam godt hjem, aa di lo hysw ette wos po Prefsjuelen, aa di holt Brullup de snaareft vi tunn, aa — men de a sann: A haad snaar glemt aa faatæl, hudden de sijn git ma Mesfingjens. Da bi tam te Haasfe n u s, faa had han aasfe ubdijent, aa hlew saalt ma nower anner Ubfætere. A hstot ham, aallhwil han taafi wal møj. Men A so te ham: „Mesfingjens!“ søh A, „A vel ha De, aa plej De aa hehd De po din gammel Daw, de haad Do faasthlt.“ — „Hophoh!“ søh han; de hwoed han. A bedrow ham helle ett: A had ham po hwoend Der, aa

han had bejr Daw end A haad fjæl, faa han befielt stet ett ant, end A rej po ham engang imell te Kjøbstajen, aa i Sæhti aa i Hesten tu han gær et Weed ivesfomda. — Men vi ta ett løw te ewig Ti — Jen s maad aasfe aftej. — A haad engang wo hjemmefra en fi Daw, aa da A kam i Goeren, wa der iff et løwend Minniif aa sie hwerfen op elle nier, undtawn mi gammel Mowr, da stod aaragt i Grødden po Staastien. „Gus Frej!“ søh A, „hudden arret fat? hwoer ar aall di Anner?“ — „Di er uhd i Towten ve Mesfingjens“, søh hun, „faa han ve te aa hstot“. A git derud. Di stued om ham baade Helle, aa behgi wo Bønh, aa Raalen aa Pigen, aa Jen s loe imell dem po hans Sih. „De a not stit ma De“, søh A. Han letted hens hwoed, aa foe saa naalle te ma, aa folted, aa loe hwoebet nier igjen, stræfted hans Bien aa dsh. — „Helle!“ søh A, „han stul inda begrames let hebdele; A vel ikke træt Krowlen aa ham faar alle de; aa han sta jores i Kalgoren, faa A vil hwerfen ha Snyen eller Sunn te aa snagh i ham.“ — Saa tam han da aasfe te aa legg unne den stuer Woiil, som mi Faer had stammed. — Hwaagaung A sie Træet, tinter A po Mesfingjens.*

„De war en know Histaarti den“, faah Ma d s U h r, „aallhwil den war om en Gøst. Men no skal A faatæll Jer jen om en St a h t e l s m a n d, aa hudden A tam ve ed ma ham.“

Hwisfommensii — faah han no Ma d s U h r — te J haawor i Her n i n g, alle dæhromkring, faa veed J aasfe, te der ar en grumme stuer Mues da spinnen for. Den samm Mues a stet ett faa mst gjæw aa go øwower faa hwoem der ett a wal tint.

De wa de Sommer A tint ve R r e n s, faa tam der en Row isht deruh, aa de war aa dem A stu pas poe. A tow hin ve e hwoonn, aa A tow hin ve e Haahl; men hun wst stet ett sjæl hærh te; aa nær Jen ve hærh Jen, aa Jen ett ve gjør en bette Koen, hwa sta faa Jen blyw te? Som A stier aa bødler ma den ha speddels Row, faa kommer der en Staahstelsmand derwower fra R i n d, — aa dem di talte Rættre. — „A for aa hærh De“, faah han, „ta Do no ve e hwoonn, faa vel A leth ve e Haal“. De batted, faa han prat hin aasfe unner hinne Haahl ma hans Pigtjap, aa faa fet hun ifin aa vil sjæl trat ve. „Hwa gie Do ma no faa de?“ faah han. — „A haer ett Rød aa gi Jer“, faah A, „ant end Tat“. — „Dem vel A ett ha“, hwoaht han; „men hwisfommensii te A engaaung stu kom ifst enten po den jenn Maahd eller po den aahn Maahd, ve Do faa la ma en Haean, om Do a tereh?“ — „Da vel A aasfe de“, hwoaht A. — „Gødt not!“ faah han, aa faa flumred han aa op ad e Bøj te, aa faa wa de ett mier.

Hwiitt war ed no, A kam te aa tien i S u u n s Prefsjuer? — De ta aasfe dsh de samm. A tu goe ma e Hsjelli, men hwo gammel A war, de ta A ett hwoiw, for A veed ett faa fawn, hwo gammel A te no. E Prefsjt war alles en grumme que Mand, men Gud bewaars faa Kuen han had! Hun wa saa uen ve ham, som nower Kuen ta wærh, aa han had ett Hund Ret ve hin. A haer redde ham tow Gaang aa hinne Kler — faa han war en bette faapint Speris, aa hun wa fuer aa stert, men A war inda stærter, aa tu majt hin. — Hun had faat ifinn aa vil gjo Rød ve ham, A passer ett wal om aa seji, aa rennt attie ham runnen om a Goer ma en Knw i hinne Haean, aa root, te hun stu gie de hærh ve ham. De tun A ett lih, aa faa tow A e Knw fra hin, aa trudd hin te aa wa stetele — men de wa ejs ett de, A vil se. — Saa war A engaaung, mens A tint dærh, uhd ad e Kjar aa sie etter e Hoe.* A faa komme de ha Kompen — den samm Staahstelsmand — faggrænd hen ad e Wajis imued ma, aa han had tow Kwinner ifelle mæj, aa di had hwoerh aa dem en leg o e Røgh, aa et Baen i hwa llez. „Godaw skal J ha!“ faah A. — „De sta Do hærh ha“, faah han. „Hudden haae di Row ed? Haa Do ett læd hin go idst fihst?“ — „Mah nej!“ faah A, „aa J skal inda ha Tat jengaaung ino.“ — „Tiene Do i den ha Ron Prefsjuer?“ faah han. — „De gjør A“, faah A. — „Hø! bedd Do hwa“, faah han, „tu Do et sie aa hærh ma di ha tow Diler ma ette Grumslinger en Daw øwr; for imuen sta de wa Jow ett wo folt, aa A will ett gjahh ha di hærh i B i b o r e h u s; A sta not hst ma sjæl.“ — A ve sie, hwa A ta gne“, hwoaht A; „la dem tomh ha sjen let arte Sengeit te de wæstter Huus dærh, faa skal A fo en Stej tereh, aa hærh dem op o e Hjsstaung — men haer J sjæl no Ehdels aa no Driftels?“ — „De haer ingen Røe ma de“, faah han, „aa no ve di gi De faawal, te a Suel a wal nier.“ — Saa slumred di aa hen o e Wajis te en Jenstagoer, aa om Antenen kam di rehle nok, aa A hærh di ha Kwinner aa di ha Been te den aahn Anten, aa faa lested bi aa igjen. — Far A stelles de dem, faah a Kompen: „A vil alles gjahh faasthlt De de hær Støt — a dær ett Rød, Do haa mst Pst te?“ — „Jah!“ faah A, „hwa stu de wærh? hm! — de jenneft wa Muotens A n K j e s t i e n dær i den Goer, hwoer J git te iahs. Men hinne faatæller vil ett la ma fo hin, faa di sejer: A ha faa let, aa de haer A aasfe.“ — „Hm! fælle!“ seje han, „Do fir ud te aa ha et Pa que stert Arm; de ar en que Arrepaet, aa hun haer Stjellinger — om et Par anne Daw ta Do jow faasjha, hudden den Gammel ta de tefindels. A sta spon te de bærst, A ha laea.“ — De lotted A etter; faa Sann staa dem di ha Rættre! di ar ett faa mst taabele. Di ta baade spoe aa vis igjen, aa di ta gjo baadde Unt aa Gødt, lissom de ta fall.

A speftelieed o de hærh en Pa Daww, aa nbd aa e Rættre mæj, aa faa den treddi Daw daffed a hen te Muotens. An-Kjestien stod aallgen udde for a Puat, aa went a Røg te, faa hun wa ve aa glodder en Bæg; faa A tom bag po hin, innen hun wæst aa et. „Jæfæs! er de De?“ rovt hun, „hwo haa Do woer i aall di manne Daww?“ — A haa wo hjem, aa ad e Mart, aa i a Hie, lissom de tu byh se. Aa no kommer A aa vel sie te De.“ — „A er ett waer aa sie epo“, hwoaht hun, aa jow hin plodder hinner nier i e Doll, for aa stf e Lehwi a dem. „A a lih glae“, faah A, „entin Do a guul esse gro, faa Do a ma den bærst Ben i benne Wahren; men A sta wall alle blyw wærdig te aa ta De ifawn i Lugt aa

* Der er endnu (1842) flere levende af dem, som fandt Mesfingjens i levende Vind, og hans Gfærmale lever, faabid jeg ved, mellem de Resvigfæ Kræstere.

Uhr. — „De war ett got anned“, faah hun, „men faahæte te vi for aa bih let.“ — „A ta etie bih jue lænng“, faah A, „faa mi Muer vel ha Dphold, aa enten skal A te a Goer, eller aa en Søster; sjen a de, aa de fa ett blyw annelun.“ — Saa begynt hun aa snwos, aa tart hinne Dwn, aa folted; men faah ett Rød. A had unt aa ed faa hin; men hwa Roe stu Jen het epo? — No! de tam inda Jen da tu tin wos Roe, aa de wa sgi de ha samme Staahstelsmand. Han komme ma den jenn aa hans Konner, aa heb hans Starkist o e Rath, aa vil ind i e Goer. Saa wænt han se om imued wos, aa faah: „Si, si! hwa stow J hærh aa besteller? Fælle ma mæ ind, bette Pigt! faa vel A si, om A ta laww ed faa Jer; men blyw Do heruddenfaar faalænn, bette Raal! faa vel A wrow, hudden de ta goe.“ — Di git, aa A fat ma po en Stien, da loe dær, aa lo mi hærner sammen — A war ett sue glae. — A veed ett, hwo lænng A sad dær, faa A wa fallen ifawn; men faa wowned A de te, te da wa Jen, da lyst ma, aa de war ingen Anner end An-Kjestien. „Sedde Do hærh aa sower?“ faah hun, „fælle ind mæj, no ar ed, som de sta wærh. E Rættre haa taal got faa wos de wo Muer, aa da ett Annet tu omwenn hin, faa faah han: „De sedder en swot Kof o e Raahn — J tu gjahh fo en røe jen te aa gaahl øwer Jer, hwoer J ett gjo, som A no sejer.“ Dæwower blyw hun en bette ton daanng, aa faah: „De for aa wærh; men A seje De, An-Kjestien! A vel behold den swothjælmed Row te mi Mællten, aa A de ha aal de Dpehd, A ta tetonn.“

„De ar ett mier end rimmele“, faah A, „aa faa haae vi wal ett mier aa trætes om.“ No ta Do la hwoos, nær Do tæfles. — „Hø! veed Do hwa, An-Kjestien!“ sejr A: „den ha Støhder han tomme te aa ha en Kjenells, aa den vel A gi ham ma en que Wæst; aa ta vi fo fat o ham, nae vi sta ha Gilt, faa sta han aasfe ha en Gryd Supp, aa en Høhn te se sjæl aa di ha Kwinner aa di ha Been.“ — „De ar ret not“, faah hun; „aa A sta inda aasfe gi dem en Trawl elle lett mier a mi halgammel Ræjemen.“

Robboda: Mi Guemuer gjør et willele Gilt, aa de wa full op i aall Maahder. E Staahstelsmand wa der aasfe, ma hiele hans laangh Haahl; men di fet da dje Lwmaahd faa dem sjæl, J ta not wæh, ve de di war aa Rættreklamet. Ham ga A en Ulfstæt, aa An-Kjestien ga e Kwinner hwoer en Lvh aa et Kærstæh aa et Støt Wæjmel te en Pigt te hwoer aa e Unger, aa di wa faahle got faanwæd.

Ma aa An-Kjestien vi had løwd en fir Dr got fammen, som bi gjør enno, aa i aal den Tid had vi ett fit nbd te den ha Staahstelsmand; aallhwil di had snacked om ham baade degaaung aa degaung. Somi tint vi, te han wa blawen øh, aa somi te di had fat ham ind i e Wiborrehuus. Robboda: Saa war ed, da vi stu ha wor annen Dreng i Kjer — ham Saahren — A git te e Prefsjt faar aa fo de hær Bærterie gjo istand. Som A tommer o e Wajis lih po de sjæl samm Stej, hwoer A foe den Staahstelskompen søstf Gaang, faa stier A Jen, de legge ve den jen Sih aa e Wajis po hans Røgh i e Lpng aa ma hans Bien i e Grobb. De wa sgi ham, A tu not kinn ham. „Hwofaa legge Do hærh aalljenn?“ faah A, „Rae Do nsh?“ — „A trowr A vel te aa dsh“, faah han; men han hwoerh ed ud, A tu knap faastfoe ham. „Hwoer a di ha Kwinnsfolt“, faah A, „Do plejer aa ha ma De?“ Haa di faalat De, aa let De legge hærh o e Wajis?“ — Han brikted ma hans hwoed, aa hwoestle: „en To Wand!“ — „De skal A di De“, faah A, „aa faa tow A nbd aa de Rejnward, dae stod i e Grobb, de tow A i mi Hæstfghgi aa holt te e Mund a ham. Men de war ingen Røth te, faa han tu ett dreff længer, men han ga et Spjat ma e Bina, aa gawt, aa faa war e Lahn aah ham. — A had inda unt aa ed faa ham, aa da A kam te e Prefsjt, ba A ham, te de ha sølle Spægels maatt blyw naerf tier i e Kjergeroer. De ga han ma Lov te, aa faa hinnt A ham o mi ejen Woon, aa flow ma fæl sammel om ham aa hyl ham nier i de nordwæst Hjørn aa e Kjergeroer, aa dær legger han.

„De wa no de“, faah han Kren Kapballe, „men hwoerf sedde De saa stiel, Mari Kjølvroe? Ra Do hwoerfen faatæll ælle hngw nsh?“ — „De war eet umwøle“, suert hun aa drow et Sok, aa faang faa wemoddele, te Jen stu haatte trow, te de wa hntes hin sjæl:

De wa de Helmetier Mari hun stul aftej: Hun had hin Daw i Haanen, wil te aa go bi Vej. Hun had no tint en Sommer i Balli Kreniens Goer; hun tam deidd ma Suolen, hun wa tun seften Der. Den Ti hun war et bette Waen, hin faaer aa Muer wa de; Wa da hun saa blyw hærh, faa maat hun tien faa hinne Bro. Da hun git fram de Staallen, hwo Palli Krenien fued, da wa Mari saa jaawen, hin knap tu hat en fued. De war ett rei de hwo f'en Tøhr i Pallis Ww. Kæwuse han had hærh st, te hun tu ve dem blyw. Hun maat ett faa hans Wower, faa hun war et fatte Waen; Hs wil di hat hwoerter, men de skal no ett wa faan. „faawal no, Pall!“ søh hun, da hun git ham secht. Han tahti hans Ww, aa want se, aa søh: „faawal, Mari!“ Mari hun wa saa jaaweful, hun tæst, hwo hun git fram, te aal den Diel, hun mæst, de søh te hinne lissom ham. A hwoer et Dwer, aa hwoer en fawil, hwa Træe hun tam faabi, de søh te hinne lissedan: „faawal, faawal Mari!“ De lotted ued ad Anten, aa Koffen po hans Raahn. Hun tæst, te nær han gaall, han søh: „faawal, di sølle Waen!“ Hun tæst, te baade Wærtren aa Kowen ma hin Raah. Di foe saa naahle te hin, aa søh: „Mari, faawal!“ A hinnen i den Goer han fulle hin et Stof po Vej; Aa da han wænt, han lued inda han wil wost længer mæj. M a r i i hun gæred saa moddele. „Gid A tu seji no snaer, faawal te hiele Wahren: saa war A wal faawaer. J Wahren ar A jenne, A haer stet ingen Ven. Gid A ma mi faatæller no tu famles raer igjen!“ Aa hwoer et farringerud war om, da wa hun kinn aa faah; Aa Soelen tam igjen, da loe M a r i i i fwoeten Maahl.

Fald ikke for dsh ned i dig selv; man kan komme op igen, men man kan ogsaa blide liggende ler i unyttigt Muldoarbejde til ewig Tid, og det har man ikke Lov til — Lindet skal lewes, det skal ikke henlewes.

Magdalene Thoresen.
Der er altid fuldt op af Jøll, der wille hærh hwaabefulde, unge Mennefter, som kunne hærh se fel, men trængende Familiefædre komme fom oftest til Ulfstæghed. A l e g. K i e l l a n d.

Hør!

Paa Den Uno i Sydhavet døde i Aaret 1842 en Missionær Waterhouse efter tun to Aars utræteligt Arbejde med Raabet: „Missionærer, Missionærer, Missionærer!“ Og der er næppe noget Raab, som bedre finder Gentfang i alle Missionærers Hjertier, idet de staar midt i det rødfomte Hedenstøb med den bestemte Fornemmelise af tun at wære et eneste lille Saltgran i en hel Berden i Forraadnelse, hwoer alt er Død og atter Død, medens hele Kristenheden ligger i den træggeste Slummer. Og hwoer ofte behandler Kristenheden ikke sine Brødre paa denne Maade. — Raabet slaar som en Bølge mod wor befæstede Brig, men der er ingen, som hører, — og den maat alter vende tilbage med det wemodsfulde Svar: J n g e n! De war alle optaget af deres eget, en hadde sin „Ager“, en anden sine „Ksne“ og en tredie sin „Gustru“, — derfor „hav dem undstjhd!“

Men alt imens arbejder den ene Missionær sig til Døde efter den anden for at bringe Missioner ne en eneste Lysstraale, som kunde wæstede dem hen til Korset med hele deres forfærdelige Synde-Hjerter, der striger til en stum Afgud om Hjælp. Ja, medens vi sidder trægge inde bag Kristenhedens stærte Mure og nyder alle dens Gøder, lwyder det klagende Raab fra Hedningernes Missionær: „Missionærer, Missionærer, Missionærer!“ — „Lad wære, at Sangerens Ord passer i allerfuldeste Belydning paa dem, naar han siger: „Et Sut igennem Verden gaar, Et Verben selv det Sut fortaar, som klager fra dens Hjerter;“ men hwoer eneste Gang det arme Hedningehjerter stæwende og bæwende nærmer sig den „gabende“ Afgud, stiger et Sut op til „wor Gud“ om en Missionær, — hwoem skal sende ham? — vi, vi har Befalingen! Men at; wore Dren er tunge.

Vi beowges maaste ved at høre en Christian Schriver sige: „Naar Sjælen læter, at 19 Dele af Jordens Areds — faa wdt man tender den — ere beoede af Hedninger, 6 af Muhamedanere og tun 5 af Kristne, faa bruser Hjerter, Taarerne sige op i Djnene, og den ønster at have en Stemme, som kunde lhyde gennem alle Verdensdele, forlynde den treenige Gud og Jesus Kristus den kærstæfede alle Bøgne og fhyde alle med hans falliggørende Erfindelse. Og kan den ikke gøre mer, faa beder den med stor Zwer og Andagt for de wanro Hedninger, Jøder, Tyrer og Tærtæret, at Gud wil forbarme sig over dem. Den holder ved med Tryglen og Beden, at Herren efter sin store Kærstæghed wil opærte Lærere og Apostle, ubruiste dem med Wand, Kraft og Gaver og sende dem til de wanro.“ — Og det kan wære en meget behagelig „Medfølelse“ at have for Hedningerne, naar man tun luffer sig inde i sit eget Hjerter og der græder over deres Rød; — paa denne Maade er der mange, som elfter Hedningerne; men da hwer endnu den gamle Apostels Ord: „Mine Børn, lader os ikke effe med Ord, eje heller med Tunge, men i G e r n i n g og S a n d h e d.“

Og da vi nu iblandt os særlig tænker paa Japan, og mange maaste mener, at det næsten er kristnet, faa wil det wære bed wærd at mæste sig, at tun 1 Japaner ud af hwer 200 befender sig til Kristendommen. Man wil faaledes kunne danne sig en lille Forestilling om, hwoer langt der endnu er tilbage; og fra disse mange Tusinder med en fra os enlig Missionær iblandt sig trænger Raabet: „Missionærer, Missionærer, Missionærer!“ sig lige ind i wore egne Hjerter, og det ma a frem, selv om Stenene skal tale, — men skal Swaret lhyde tilbage: Ingen!

Nu, man stæns næsten at kunne reffærdiggøre et faadant Svar, idet vi ser hen til det umaadelige Arbejde iblandt wort eget danfle Jøll, og at wore Kræfter er faa faa; men her staafæstet det om mulig stærkere end paa noget andet Omraade: „Giver, saa skal eder gibes; en god, knuget og studdet og øweflødig Maade skulle de gide i eders Stød.“ Der kan aldeles ikke wære Dwiwl om, at Herren wil welsigne os Hundrede Folds for et sandt og kraftigt Arbejde blandt Hedningerne. Thi blev der en Gang fwoert en Senator, som gjorde Jndwending med at udføre Religion: „Religion er en Artikel, som det forholder sig faaledes med, at jo mere der udføres, des mere hade vi igen.“ — Dette har a l l i d wist sig at wære sandt.

Og vi har til fnynde og sidst aldeles ingen Undstjhdning og ikke en eneste Vej til Udfugt; hi Mennefter med al Slags Begawelse og af alle Aldre har wæret brugt til stor Welfignelse, — ja, selv Mænd med et swagt Hælbred, — de mindste Samfund har udsendt Missionærer, og disse har rejst fra Land og Slægt paa Tiber, da der syntes at wære hilmætraadende Trang for dem hjemme; men hwoer Welfignelsen git ud b r a a b e v i s, wendte den tilbage i S t r o m m e.

Dog siger alt dette tun lidet, men det endelige Spørgsmaal blider sidde som en Broad i Hjerter: Kan vi l a d e w æ r e a t d r i v e M i s s i o n! Raabet: „Missionærer, Missionærer, Missionærer!“ bølger endnu imod wor Røst fra Hedenskabets Wærte, — og had swaret wi? —

J. P. Rielsen,
Stud. teol.

Stjærn-himlen.

Hwoer høstidsfuldt stille!
Hwoer herligt at stue
Deroppe den magtige,
Tindrende Bue!

Herne ligger Jordan
I Mærket begrawet,
— Deroppe brimle Sole
Som Sandstorm i Hæet!

Jeg bejer mit Hoved,
Jeg søler mig faa stille;
Dog er det, som jeg løstes
Mod den ewige Ailde. —

S. B. Kaalund.